

Петте съвета на Господин Муза

Написа Радостина Николова
Нарисува Цвета Петрова

ИЗДАТЕЛСТВО
МАРМОТ

1.

Изгубеното вдъхновение

– Няма го! – ядоса се Шери и
смачка листа. – Никакво го няма!

– Хм – промърмори брат ѝ Анди. –
Случва се, Шери. Ще се появи. И на
мен ми е изчезвало.

– На мен не ми се случва! – тросна
му се Шери. – Аз винаги имам
вдъхновение. Какво да правя сега,
като го няма?!

Шери изхвърча на двора, изкатери се на дървото и се настани на своя си клон. Очите ѝ се заковаха в дъсчената ограда отпред. Започна да брои дъските. Това понякога ѝ помагаше да погреди идеите си. Но работата беше там, че сега **НЯМАШЕ НИТО ЕДНА ИДЕЯ**. И нямаше какво да подрежда. Брат ѝ се показва на вратата на къщата и тръгна към дървото, но Шери мълчаливо го отпъди с ръка. Той сви рамене и се прибра вътре. Шери остана сама. Броеше ли, броеше пустите дъски, но нищо не се получаваше.

С всяка изминала минута нослето
ѝ се бърчеше все повече и повече,
а бръчката между веждите ѝ
ставаше все по-дълбока.

– Няма да стане май – чу се
внезапно някакво гласче.

Шери се обърна и се ококори.

Един смешен малък чичко се беше
настанил на клона до нея.

2. Господин Муза, приятно ми е!

– Ти пък откъде знаеш? –
попита го нацупено Шери.

– Знам, защото с това се
занимавам. Господин Муза, приятно
ми е! – протегна ръка чичкото с
широка усмивка.

– Шерлийн – отвърна кратко
момичето и го огледа критично:

– Смешен си. Особено мустаците
ти.

– Не ми завиждай! – намигна ѝ
Господин Муза. – Това не е хубаво!

– Не ти завиждам – разсмя се
Шери. – Нито са ми притрябвали
мустаци, нито пък такова шкембе.

– Дебел ли ме нарече? – посърна
театрално чичкото. – Там си
държа идеите. Затова коремът ми
е толкова голям, а като направя
с мустака си ей така – и той
започна да усуква едното му крайче –
и ги превъртам из главата си,
докато избира най-хубавата. Но
ти нямаш мустаци и няма как да

знаеш. Затова сигурно забивгаш.
А като гледам, нямаш и корем,
та сигурно няма къде да гържиш
идеите си.

– Ами този костюм? – огледа го
внимателно Шери. – Крачолите ти
са прекалено къси, чорапите ти
са на сладоледи, а папийонка върху
тениска съвсем не си отива.
Въобщо ти си един госта смешен
чичко.

– Ти ще ми кажеш! – отсече
Господин Муза. – Аз си се обличам
както си искам. На моите години
мога да правя каквото си пожелаея.
Ти на колко години си, Шерлийн?

– На осем, но вече съм писател
като батко. И художник като
мама. И готвач!

– Охо! Всички тези неща?

– Да, но сега нещо се повредих.
Искам да пиша, но нищо не ми
хрумва. Искам да рисувам, но не се
получава красиво. А за готвенето...
Даже не ми се влиза в кухнята.

Вдъхновението ми го няма!

Изпарило се е!

– Имаш късмет – усмихна се чичкото. – Аз ще ти дам пет съвета и то ще се върне. Готова ли си?

– Да! – изправи гръб Шерлийн, а бръчката между веждите ѝ съвсем беше изчезнала.

3.

Първият съвет на Господин Муза

– И така, Шери – прокашля се Господин Муза. – Най-важното за вдъхновението е да се научиш да виждаш.

– Ама аз мога да виждам! –